

Natalia Kowalska

Wydział Górnictwa i Geoinżynierii, AGH w Krakowie

W Polsce w roku 2019 miał miejsce tabun niezwykle wydarzeń upamiętniających odradzenie się naszej Ojczyzny po wielu latach nacisków nieprzyjaciela. Także wielkie święto jubileuszu obchodziła Matka Chrzestna wielu najznakomitszych jednostek akademickich – Akademia Górniczo-Hutnicza. W związku z tym Bractwo Gwarków Związku Górnośląskiego podjęło trud przygotowania pozycji wydawniczej „Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie. Jubileusz 100-lecia królowej nauk górniczo-hutniczych”. Otrzymałam zaszczyt zostać współautorem jednego z rozdziałów nt. „Od Seniora do Juniora” obok wielkich osobowości m.in. Pana Profesora Józefa Dubińskiego czy Pana dra Krzysztofa Pawińskiego.

Z wielką pokorą zaznajomiłam się z Preambułą. Odżyły wspomnienia dotyczące prywatnej wizyty w Dachau. Z wielką dumą podchodzę do corocznego upamiętnienia przez Akademię profesorów oraz docentów aresztowanych w ramach akcji „Sonderaktion Krakau”. Mój Dziadek kpt. Stanisław Kowalski – Dziecko Zamojszczyzny od najmłodszych lat wzbudzał we mnie ciekawość historią Polski oraz szacunek do podjętych działań na rzecz wyzwolenia Ojczyzny z rąk okupantów. Moja Babcia – Melania Dobrzańska, malkontentka do dziś kształtuje we mnie postawę obywatelską i inspiruje do poszukiwania prawdy historycznej. Dalsze losy zaprezentowane w „Jubileuszu 100-lecia...” – konspiracyjne nauczanie, „Solidarność” oraz postać Jana Pawła II w życiu Uczelni dają obraz podjętego trudu przez wiele pokoleń pracowników oraz studentów.

W rozdziale 5. Profesor Piotr Czaja (były Dziekan WGIG, który kierował Wydziałem za moich czasów studenckich) przywołuje działalność Stowarzyszenia Wychowanków AGH, którego jest Przewodniczącym. Profesor stawia tezę, iż o sile uczelni decyduje nie tylko kadra profesorska, kondycja poziomu kształcenia, prowadzenie badań naukowych ale także dokonania absolwentów. Przywołane spotkania absolwentów, doroczne zjazdy połączone z sesjami naukowymi, święto Barbórki, wyprawy wakacyjne i inne aktywności członków Stowarzyszenia stawiają jako wzór pielęgnowanie więzi, radosnego spojrzenia w przeszłość i oczekiwania przyszłości.

Profesor Bronisław Bachański w rozdziale 7. oraz 8. przywołuje wieloletnią współpracę AGH w Krakowie z TUBAF we Freibergu oraz MUL w Leoben. W rozdziałach przywołane są aspekty kształcenia kadry górniczej w Niemczech oraz Austrii oraz w jaki sposób działalność obu uczelni

ukszałtowała inne jednostki górnicze oraz wykształciła myśl techniczną w całej Europie, w tym także AGH. Bardzo zaskoczona byłam informacją o pobycie Ignacego Domeyki (pierwowzór Żegoty z Dziadów Mickiewicza, rektor Universidad de Chile) we Freibergu oraz podjęciu studiów górniczych na Ecole Royal des Mines w Paryżu. W rozdziale 8. Profesor podkreśla ważną rolę Profesora Oskara Nowotnego, który pracował w AG a jako kurator Biblioteki AG uchronił zbiory przed okupacją niemiecką.

Profesor Bachański poprzez wieloletnie kontakty stał się prekursorem współpracy w sferach naukowych, organizacyjnej oraz przemysłowej. Dla mnie – młodego pracownika nauki współpraca z MUL oraz TUBAF jest filarem działalności w projektach europejskich i lekcją wysokiej kultury pracy.

Część III to prezentacja losów wybranych Absolwentów mieszkających poza granicami kraju. Pan Piotr Bartecki słusznie podkreśla uznanie dla przemianowania Wydziału Górniczego na Wydział Górnictwa i Geoinżynierii. Z kolei Pan Karol Kisling wspomina nostryfikację dyplomu AGH w Leoben a także doświadczenia zdobyte w środowiskach międzynarodowych – Austrii, Turcji, USA i innych ważnych ośrodkach górniczych. Bardzo ciekawe anegdoty związane m.in. z pracą w kopalniach uranu czy wolframu prezentuje Pan Zygmunt Kowal, zamieszkujący Kanadę. Mimo sędziwego wieku, związki z Polską są nadal silne a regularne przyjazdy godne podziwu. Z wielką ciekawością zaznajomiłam się z treścią podrozdziału przygotowanego przez Profesora Marka Mrugałę. Profesor poruszył ważny aspekt zachowania balansu w poświęcaniu się pracy zawodowej i życiu rodzinnym. Jako młody asystent obserwuję, iż ciężko jest postawić granicę a wielokrotnie znajomi, przyjaciele i zainteresowania schodzą na drugi plan. Wierzę, że ten balans zdołam osiągnąć.

Korzystając z okazji składam podziękowania Prezesowi Jerzemu Mańce z Bractwa Gwarków za możliwość przygotowania rozdziału do wydania „Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie. Jubileusz 100-lecia królowej nauk górniczo-hutniczych”. Jest to ogromne wyróżnienie, jako jedynej kobiety współautorki, oraz motywacja do dalszej pracy. Wielkie osobistości i osobowości Akademii uwzględnione w niniejszej książce są dla mnie wielką inspiracją.